

LBRIS

We know
books

Monica Nunweiller

KATHARINA SIEGEL

Hoffman

Capitolul 1

Ca în fiecare an, când se apropiau sărbătorile de iarnă, în Piața Mare, din mijlocul orașului Nuremberg, era o zarvă de nedescris. Pe zeci de tarabe, acoperite cu pânzeturi colorate, negustorii își etalau mărfurile aduse de peste mări și țări; pe o scenă, improvizată din scânduri mari de brad, saltimbancii se întreceau în giumbușlucuri, iar în aer pluteau mirosuri îmbietoare de: vin fiert înnobilat cu sultane aurii și zahăr candel; turte mari aburinde, presărate din belșug cu scorțișoară și nucă sfărâmată; pește uscat în vântul dulce al Mediteranei; cărnuri perpelite în untură galbenă ca aurul și multe alte bunătăți.

Din când în când, clinchetele vesele al zurgălăilor, atârnați la urechile cailor înhămați la sănii, îi făceau pe copii să râdă în hohote și să alerge ca disperării, iar dacă oamenii de rând înfulecau pe nerăsuflăte și goleau cănille pline cu vin, orașenii înstăriți, împreună cu muierile lor simandicoase, se strecurau cu grijă printre tarabe și strâmbau din nas la fiecare pas.

În timp ce spiritul Crăciunului însuflețea întreaga Piață, în Capela de Sus, a castelului Imperial care, de pe o stâncă înaltă, domina întregul oraș, era o liniște de mormânt. Pereții ciopliți în piatră răspândeau un miros de iarnă grea,

podeaua lucea ca o baltă înghețată, absidele arcuite cu meșteșug erau înnegrite de fum, iar din când în când, printre coloanele de marmură fisurată de trecerea timpului, se furișau umbre ciudate și se auzeau șoapte încâlcite, ce parcă veneau de pe altă lume.

Deodată, pe scara interioară, ce urca din capela destinată celor de rang inferior, se auziră pașii grăbiți ai unor slujitori ce purtau pe brațe coșuri mari de răchită încărcate cu pocale și tipsii de argint, clondire cu vin și merinde înfășurate în ștergare brodate cu litere aurii.

Odată ajunși în Capelă, tinerii priviră cu teamă de jur împrejur, își făcură câteva cruci, iar după ce descărcară coșurile pe o masă lungă, tăiată dintr-un singur trunchi de stejar, aprinseră torțele de pe pereți și plecară în grabă. Căci așa li se poruncise.

Apoi, într-o liniște tulburată doar de vântul care zgâlțâia giurgiuvelele, în Capelă, își făcu apariția un bărbat înalt și lat în umeri; un bărbat ale cărui plete și barbă argintii îi puneau în evidență ochii de culoarea oțelului călit.

Era însuși Sigismund de Luxemburg, rege al Ungariei, al Croației; rege al Germaniei, și al Boemiei, iar după ce îngenunche la picioarele crucifixului suspendat deasupra altarului, se ridică și se îndreptă spre peretele pe care se desfășura tapițeria ce-l înfățișa pe Arhanghelul Gheorghe, înfigându-și Sfânta Lance în balaurul Satanei. Acolo, iarăși îngenunche și se rugă îndelung, iar la sfârșit, îi șopti călărețului brodat în fir de mătase:

— ...și ajută-ne să învingem toate relele.

Iar rugămintile sale fierbinți erau cât se poate de întemeiate căci deasupra Europei, plutea un giulgiu negru și

apăsător. Epidemiile frecvente de ciumă decimau în mod constant populația, războaiele interne secau visteriile, foametea și sărăcia sufocau plebea încărcată de dări, iar capetele încoronate își oprimbau supușii cu o cruzime de nedescris. Era o lume plină de atrocități, o lume dezumanizată în care până și aerul mirosea a sânge închegat, iar în acest decor sinistru, sultanul Murad al II-lea, visa să cucerească tot Occidentul și apoi, întreaga lume.

De altfel, era un vis moștenit de la sultanul Ertugrul Gazi, și de la fiul acestuia, Osman Gazi, fondatorul Imperiului Otoman, iar pentru ca visul să devină realitate, Murad porunca armatelor sale să fie necruțătoare cu oricine le-ar fi stat în cale.

Pe unde treceau, osmanii semănau teroare, iar după ce în urma lor nu mai rămânea nimic, plecau mai departe, mânați de o dorință ancestrală. Dorința de a găsi ceva; ceva ce nu aveau... încă.

Sigismund de Luxemburg, mai zăbovi o clipă, iar după ce coborî treptele cioplite în piatră, străbătu un coridor întortocheat și se opri în fața unor uși masive, decorate cu blazoane poleite în aur. Cât ai bate din palme, doi paji îi deschiseră calea, iar regele străbătu o sală imensă, ticsită de armuri ce aparținuseră unor mari comandanți și stindarde purtate în lupte legendare, și se așeză pe tronul moștenit de la tatăl său, Carol al-IV-lea, împăratul Sfântului Imperiu Roman.

Deodată, un slujitor intră și, cu privirea în podea, îi spuse:

— Luminăția Ta, prințul valah așteaptă să-l primești.

— Să intre, răspunse acesta cu glas înviorat, iar la scurtă vreme, un bărbat nu mare la stat, dar bine legat, și cu

un chip animat de o privire ageră, îngenunche îi fața tronului și sărută mâna regelui.

Noul sosit era feciorul Marelui Mircea, iar de când acesta își dăduse obștescul sfârșit, și neamul Basarabilor se împărțise în două tabere, – una adunată în jurul său și cealaltă în jurul lui Dan, nepotul domnitorului după frate - disputa pentru tronul Valahiei, se transformase într-o luptă pe viață și pe moarte. Fiecare dintre pretendenți încerca să-și atragă de partea sa personaje influente pe scena politică, și tocmai de aceea Vlad al II-lea Basarab, venise la cel mai puternic om din Europa.

— Ia loc, îl îndemnă Sigismund de Luxemburg, cu un zâmbet sincer pe buze. Ia loc tinere, că doar ai crescut la curtea mea și îți mărturisesc că, de multe ori, îmi aduc aminte de dumneata așa cum arătai ca paj. Ai fost un copil cuminte și ai învățat multe lucruri de la profesorii noștri, care te laudau tot timpul. Ai învățat să vorbești nemțeasca, tot atât de bine ca și mine, latina și greaca veche, care nu sunt graiuri la îndemâna oricui, iar tatălui dumitale nu i-a părut rău niciodată că te-a trimis aici. Ehei, ce-au mai trecut anii...

Regele se opri și se ridică de pe tron, iar în timp ce-l măsura pe Vlad, din cap până în picioare, continuă pe un ton părintesc:

— Am primit de veste că ceilalți cavaleri au sosit, dar, până când se vor aduna în Capela de Sus, mai avem timp să stăm de vorbă așa, între patru ochi.

— Luminăția Ta, îi spuse Vlad, îmbujorat la față. Aici mă simt ca la mine acasă, iar dumneata îmi ești ca un tată și tare mult mă bucur să te revăd.

Deodată, printre faldurile draperiilor, ce acopereau peretele din spatele tronului, se strecură o femeie al cărei chip frumos se continua aproape în mod firesc cu o coroană bătută în nestemate. Cu pași mărunți se apropie de Sigismund, iar după ce îl sărută pe frunte, se așează pe jilțul din dreapta tronului și cu zâmbet larg pe buze se adresă noului sosit:

— Bine ai venit tinere prinț. Te rog să iei loc și să ne spui cum mai merg treburile în țara dumitale?

— Sărut mâna! exclamă Vlad, privind-o cu sinceră admirație și se așează pe unul dintre cele douăsprezece scaune ce erau așezate în jurul unei mese din stejar lustruit.

— În Țara Românească, lucrurile merg așa cum știți, când mai bine, când mai rău, îi răspunse el cu tristețe.

Ca la un semn, un slujitor se grăbi să-i umple pocalul cu vin, iar altul îi puse în față o tipsie plină cu merinde aburinde, dar Vlad, fără nici măcar a privi toate acele bunătăți, oftă adânc.

— Hai nu te sfii, îi spuse Sigismund, râzând cu poftă. Eu și Doamna Barbara, am mâncat, dar tu, după un asemenea drum, trebuie să fi hămesit. Hai, mănâncă!, îl îndemnă pe un ton ce părea mai degrabă o poruncă decât o invitație.

Lui Vlad nu-i era foame deloc, dar, din politețe și mai ales din supunere, se grăbi să înfulece ca și cum nu mai mâncase de când plecase din Sighișoara, iar la sfârșit, cu ochii înlăcrimați de sosul piperat din belșug, goli pe nerăsuflăte pocalul cu vin. Apoi, strănută de câteva ori și spuse cu smerenie:

— Sărut mâna Doamne, pentru masă. Sărut mâinile luminățiilor voastre!

— Sper că, înainte de a veni aici, ți-ai priment sufletul?, îl întrebă Sigismund și, privindu-l de sus, adăugă: Căci ordinul pe care îl vei primi este sfânt.

Prințul valah se ridică și făcu o plecăciune adâncă în fața cuplului imperial, iar după ce trase aer adânc în piept, spuse cu mândrie:

— Am făcut întocmai cum mi-a spus solia Măriei Tale. Am ținut post și în fiecare zi m-am rugat la bunul Dumnezeu, ca să te țină în sănătate și putere.

— Dar Maria Mușat, soția dumitale, de ce n-a venit?, întrebă Doamna Barbara, sincer contrariată.

— Soția mea este iarăși grea, iar drumul... Dar vă trimite un rozariu de perle, făcut de bijutierii din Sighișoara, spuse Vlad, și scoase de la piept o cutie lunguiață din lemn de trandafir, tăiat și șlefuit cu o asemenea iscusință încât părea o dantelărie de Flandra.

Doamna Barbara se grăbi să ia cutia, iar când o deschise, exclamă:

— Vai ce frumoase sunt! Până și cutia este o podoabă. Vezi, nu doar ovreii știu să facă minuni, îi spuse lui Sigismund, în timp ce-i arăta rozariul. Îi mulțumesc doamnei Maria, mai spuse ea și, cu blândețe în glas, adăugă: Sper că îmi vei face plăcerea de a-i duce un giuvaier din partea mea.

— Bineînțeles, îi răspunse Vlad, și îi aruncă o privire complice regelui.

Acesta îi răspunse printr-un zâmbet plin de tâlc, iar după ce le ceru slujitorilor să umple pocalele cu vin, declară solemn:

— Astăzi, treisprezece decembrie al anului 1431, după Hristos, vei deveni cavaler al sfintei noastre frății ce poartă numele de Ordinul Dragonului, iar mâine, de față cu toți

ceilalți curteni, vei primi sceptrul de domnitor. După aceea vom trage un ospăț, așa cum se cuvine, dar, să nu care cumva, ca atunci când vei urca pe tronul Țării Românești, să uiți datoria pe care o ai față de noi, adăugă Sigismund de Luxemburg, pe un ton amenințător.

— Asta nu se va întâmpla niciodată!, ripostă Vlad, cu hotărâre în glas.

Regele, îi aruncă o privire pătrunzătoare și strigă cu putere:

— Împreună îi vom învinge pe păgâni!

— Așa să fie!, spuseră în cor, Vlad și Doamna Barbara.

*

Trecuseră aproape cinci ani, de când Vlad al II-lea Basarab îmbrăcase mantia de cavaler al Ordinului Dragonului și primise sceptrul de domn, dar, odată întors pe meleagurile muntenești, dihononia și hielenia boierilor (neînțelegere și trădare), îl ținuseră departe de tron. Cu toate acestea, la începutul anului 1436, când domnitorul valah Alexandru al II-lea, se sfârși din viață, așa dintr-o dată, fiul Marelui Mircea, părăsi iute casa de piatră, de lângă Turnul Primăriei din Sighișoara, și împreună cu întreaga familie se mută la Târgoviște, unde, în toamna aceluiași an, își puse pe cap coroana mult râvnită.

În ziua înscăunării, boierii, ce alcătuiau Sfatul Domnesc, îl primiră cu brațele deschise, dar așa făceau de obicei cu domnitorii trimiși de către străini, iar marele Sigismund de Luxemburg se ținuse de cuvânt. Chiar și valahii de rând îl priviră cu ochi buni, iar într-o bună zi, când îl văzură, purtându-și cu mândrie mantia pe al cărei piept era brodat un

dragon însângerat, îl porecliră Vlad Dracul, sau Drăculea. Iar de atunci, așa rămase pentru totdeauna.

Timpul trecu iute și, după ce regele Sigismund de Luxemburg trecu în nevință, Vladislav I al Ungariei, organizează o nouă cruciadă împotriva Imperiului Otoman. Toți cavalerii Ordinului Dragonului răspunseră la chemare, în afară de Vlad Dracul care, în loc să-și respecte sfânta datorie, îl trimise în fruntea armatei sale pe Mircea, fiul cel mare. La vremea aceea nimeni nu reuși să înțeleagă o asemenea manevră și doar foarte puțini știură că, din arzătoarea dorință de a-și păstra tronul, domnitorul încheiase o înțelegere cu sultanul Murad al II-lea, prin care îl asigurase că nu va participa la nicio campanie militară împotriva Imperiului Otoman.

Din nefericire, noua cruciadă se termină cu înfrângerea armatelor creștine, iar în timp ce osmanii sărbătoreau cucerirea orașului Varna, Vlad Dracul, ca și cum ceea ce făcuse nu fusese îndeajuns, se apucă să spună, în stânga și în dreapta, că singurul vinovat era viteazul Iancu de Hunedoara.

Aceste vorbe grele nu trecură neobservate, iar ca urmare, Iancu, din poziția de guvernator al Ungariei, îl alungă pe Vlad Drăculea, de pe tronul Țării Românești, și îl încoronă pe fiul acestuia, pe Mircea care, pe lângă că îi dăduse nenumărate dovezi de supunere, luptase ca un zmeu împotriva osmanilor.

La scurtă vreme, boierii, cumpărați de neamul Dăneștilor, îi omorâă cu bestialitate și pe domnitor și pe tatăl acestuia, iar când vestea ajunse într-un sat, de pe malul Oltului, câțiva bătrâni se adunară pe prispa unui bordei de chirpici și încercară să găsească motivul pentru care soarta îi lovea atât de des.

„— Poate așa voi Dumnezeu, să așeze aiste meleaguri între ciocan și nicovală, spuse unul dintre ei, scărpinându-se pe cap. Sau poate că cineva ne blestemă..., adăugă și căzu pe gânduri.

— Of maică, ne blestemarăm singuri atunci când îi lăsarăm pe boieri de capul lor, răspunse o bătrână gârbovită, ce stătea pe prispa îngustă. Aștia sunt mai răi ca străinii ce ne calcă în picioare. Nu vedeți că îi vând pe domnitorii noștri, după cum le cântă punga? Nu vedeți cum ne muncesc până la ultima suflare, iar pe copiii noștri îi fac slugile lor?, adăugă bătrâna și, cu palmele bătătorite de muncă, își șterse lacrimile ce-i șiroiau pe obraji brăzdați de cute adânci.

— Ai dreptate femeie, că doar văzurăm ce făcură cu Drăculea, și cu feciorul Mircea, răspunse un alt bătrâni și mai gârbovit decât ea. Domnitori buni, dar deh, nu le fură pe plac lepădăturilor ălea de boieri care nu se lăsară până nu-i căsăpiră, adăugă bătrânul, privind cu jind ceaulul cu măligă ce fierbea pe pirostriei.”

*

La un moment dat, profitând de apele tulburi în care se scâldea cetatea de scaun a Târgoviștei, sultanul Murad al II-lea, l-a impus pe tron pe celălalt fiu al lui Drăculea, și astfel, la doar șaptesprezece ani, Vlad al III-lea Basarab, a devenit Domnul Țării Românești. La foarte scurtă vreme, prin vicleșuguri și uneltiri, Sfatul Domnesc a reușit să-l alunge, iar în locul lui să-l pună pe Vladislav, vlăstar al Dăneștilor, dar, pentru că în timpul domniei sale micul stat, dintre Dunăre și Carpați, s-a aflat la doar un pas de a se spulbera în mijlocul conflictelor dintre otomani și unguri, în anul 1456,

Vlad al III-lea, Basarab, sprijinit de Iancu de Hunedoara, l-a alungat pe Vladislav, și iarăși a urcat pe tron.

Deși mic la stat, tânărul domnitor era bine legat, iar pe umerii lați i se revărsau inele lungi de păr negru și lucios ca pana corbului. Chipul prelung îi era dominat de o frunte înaltă care, după ce se strecura printre sprâncene-i stufoase, se termina printr-un nas subțire și coroiat, iar mustața, veșnic pieptănată cu mare dibăcie, îi scotea în evidență buzele cărnoase și roșii ca sângele proaspăt. Era iute la mânie și veșnic părea furios, iar privirea-i pătrunzătoare te făcea să crezi că în spatele ochilor verzi, ca frunza de stejar, ardeau mocnit doi tăciuni.

În ziua în care urcă pe tron, Vlad al III-lea Basarab jură să facă dreptate celor buni și să-i pedepsească pe cei răi, căci nu suporta nici minciuna, nici hoția și nici cerșetoria, iar pe osmani îi ura atât de mult încât i-ar fi omorât pe toți.

Boierii, așa cum le stătea în fire, unelteau tot timpul împotriva lui, iar pentru că tânărul domnitor se dovedi a fi neiertător, îl porecliră Vlad Țepeș, și, ori de câte ori aveau ocazia, îi împrășcau numele cu fel de fel de povești menite să-l defăimeze.

*

De mai bine de două zile, călare pe un armăsar pur sânge, Vlad al-III-lea Basarab, înainta cu greu pe drumul ce ducea la Brașov. Era o iarnă cumplită, iar prin perdeaua de fulgi, mari cât pumnul unui copil de țată, soarele arunca raze palide spre crestele Postăvarului. Tânărul domnitor se opri și privi râul Valea cu Apă, care, din cauza sloiurilor de gheață, de abia mai reușea să se strecoare printre Pietrele lui

Solomon, iar după ce zăbovi câteva clipe, trase aer adânc în piept și, împreună cu oștenii ce veneau în urma lui, coborî cărarea șerpuită ce ducea spre Șchei. După mai bine de un ceas, se opri în fața Porții Ecaterina, iar unul dintre străjerii, ce apărau Bastionul, îl privi bănuitor și, într-o germană stălcită, îl întrebă:

— Cine sunteți și ce treabă aveți în Kronstadt?

Domnitorul își înfipse pintenii în burta calului, făcându-l să se ridice pe picioarele din spate și să necheze amenințător, iar în timp ce îl strunea, vocea lui izbucni ca tunetul ce prevestește furtuna:

— Suntem noi, Vlad al III-lea Basarab și vă poruncesc să deschideți porțile cât mai degrabă, căci altfel mânia mea o veți simți din plin!

Străjerii se codiră câteva clipe, dar, după ce îl priviră mai cu băgare de seamă, deschiseră larg porțile prin care intră domnitorul Țării Românești, urmat de garda sa. Fără a-i băga în seamă pe târgoveții care îl priveau înspăimântați, Vlad o luă iute pe Ulița Mânăstirii, iar când ajunse în dreptul Hanului Mare, coborî de pe cal și spuse:

— Ghebosule, tu hai cu mine, iar voi ceilalți așteptați aici!

— Da, Măria Ta, răspunseră oștenii într-un singur glas.

Hangiul, care era și negustor vestit în toată Transilvania, pentru mătasea brută și mirodeniile ce le aducea de la turci, se înclină de câteva ori și îi spuse pe un ton mios:

— Măria Ta, dacă știam că vii, m-aș fi pregătit cum se cuvine. Dar, chiar și așa, vei avea parte de tot ce am mai bun. Și slujitorul dumitale la fel, adăugă hangiul, privindu-l pieziș pe cel despre care se zvonea că ar fi umbra domnitorului.